

Skromna osoba? Tko je to?

Dobivši zadatak da pišemo o skromnosti počeo sam razmišljati, što je skromnost uopće?

Nakon traženja, našao sam neke citate o skromnosti, a najviše mi se svidio ovaj:

"Jedina vrlina kojom se čovjek ne može pohvaliti je skromnost. Kad bi se njome pohvalio više ne bi bio skroman"

Što sam više čitao taj citat, sve više sam razmišljao koje su to osobine skromnih ljudi. Postavljao sam si razna pitanja. Je li skromna osoba sramežljiva, povučena u sebe? Rađaš li se skroman ili takav postaješ? Je li skromnost vrlina ili mana?

I nakon tolikih pitanja došao sam do nekih zaključaka.

Po meni je skromnost vrlina, a skromne se osobe ne vole hvaliti, iako vole i imaju uspjeha. Skromne osobe sebe nikad ne stavljaju na prvo mjesto. Iznad svega cijene dobrotu, istinu, pravdu, ljudskost.... Skromni su ljudi poželjni i prihvaćeni u društvu baš zato jer svojim ponašanjem ne ugražavaju druge ljude već ih poštuju i uvažavaju.

Tako ja doživljavam skromnost.

Često se pitamo je li skromnost danas dobrodošla vrlina. U današnje doba mnogi ljudi misle kako se skromnost ne isplati, no ja mislim da je uvijek dobro biti skroman.

Nikola Erceg

Sjaj

Samo udah čistog zraka,
malo svjetla usred mraka.

Jedan osmijeh i veselje,
male su mi, skromne želje.

Samo zvuci u tišini,
prijatelji u blizini.
Topla riječ i zagrljaj,
mojoj sreći početak i kraj.

Svo bogatstvo što mi treba -
zvijezde su s noćnog neba.

Samo skroman čovjek zna biti sretan
i drugom sreću dati.

Vanessa Žižak

Iz svjetla svijeće

Bio jednom dječak po imenu Boris, nije imao majke, otac mu je bio bogat. Boris je imao se što je poželio. Za razliku od svog oca, on je bio skroman, dobivao je sve, ali nije zahtijevao skoro ništa.

Jednog dana vozeći se u skupom automobilu svoga tate, ugleda on djecu u vrtiću. Kako Boris nije išao u vrtić, izrazio je želju ići onamo. Tata ga je upisao u vrtić nedaleko njegove kuće. Boris je bio presretan igrajući se sa svom tom djecom, Borisovom tati se to bas nije svidjelo, ali vidio je da mu je sin sretan.

Borisu se najljepše bilo igrati s Lukom. Luka je bio dječak koji je dolazio iz siromašne obitelji, njegovi mama i tata naporno su radili za kruh, ali Borisu to nije smetalo.

Nedugo nakon, Luka je imao rođendan, Boris je bio pozvan, naravno, Borisov otac se nije slagao s tim, ali udovoljio je sinu. Boris je s tatom došao na adresu, Luka ga je čekao na vratima. Zajedno su ušli, Boris je ostao zaprepašten. Lukina kuća bila je jako mala, Luka nije imao svoju sobu, već je spavao na madracu pokraj peći. U kutu je gorjela svijeća i slabo obasjavala čitavu prostoriju. Borisu je takvo okruženje bilo čudno, ali jako se volio igrati s Lukom.

Kada je Boris došao kući bio je tužan, razmišljao je o Lukinim roditeljima i onoj svijeći u kutu. Došao je do svog oca, te mu rekao sve što želi. Borisov je tata bio sretan što je sin sve to tražio od njega, jer je i sam bio rastrošan.

Sve stvari koje je Boris htio bile su stvari koje su nedostajale Luki i njegovoj obitelji, igračke, krevet, torba, knjige....

Boris je svaki dan sa svojom tetom odlazio do Luke. Lukini roditelji su ga jako zavoljeli, bio im je poput sina.

Sve se promijenilo u nekoliko minuta... Borisov otac shvatio je o čemu se radi, te ljutito otišao po sina. Ušao je u kuću kao neki provalnik, ali kada je vidio Luku i Borisa u kutu, kako se igraju, srce mu je omekšalo, samo što nije zaplakao, Boris ga je primijetio i otrčao mu u zagrljaj. Od tog dana Boris i njegov otac pomažu siromašnima i kupuju samo ono što im je prijeko potrebno.

Lea Karasman

Mrti

U malom gradu Titarnu, u sredini Tihog oceana, živješe Mrti. Bila je to starica koja je zaslužila ime svojim izgledom. Svi su govorili: *Ona tamo izgleda kao da je na samrti. Ti njeni podočnjaci liče na kakve zdjele...* I tako se netko sjetio prozvati ju Samrt. A kako im je Samrt bilo teško izgovoriti, izabrali su Mrt. No opet nije im se svidjelo te su dodali i. I tako, sada sama u ogromnoj kući živi Mrti.

Teško je reći od čega živi. Zapravo, nitko nikada nije čuo da je ona igdje radila, a opet uspjeva preživljavati. Naime, svako se jutro iskrade i zaroni u more. Susjedi bi nekada bivali zabrinuti jer se često ne može vidjeti na površini čak ni poslije ručka. Tako bi oni bili zabrinuti, a ona tužna.

Jednog se dana Mrti ne pojavi na površini ni poslije večeri. Od tada ju nisu viđali desetljećima. Nove su se generacije rađale, a Mrti se svakog dana sve više zaboravljala. Bio je tu još samo jedan čovjek koji se sjećao Mrti. Budući je njegovo zanimanje bilo ribarenje, jedne se noći iskrao i pecao u dubinama. Najednom, udica počne stezati. Ribar ju brže-bolje povuče te se razveseli kad vidi malu zlatnu ribicu. Ona se oglasi: *Molim te, moj gospodaru, pusti me jer život još je preda mnom, molim te. Evo, ispunit ću ti tri želje samo da me pustiš!* Ribar odvrati: *Nemam ja nikakvih želja... Samo bih želio znati... Oh, što moj gospodaru?, ubaci riba. Gdje li je ona stara Mrti. To je sve što me još zanima prije no što umrem.* Nakon ribareva pitanja, ribica snažno povuče udicu, zajedno s ribarem. On se nije previše bunio. Znao je da može vjerovati toj ribici, iako to zvuči smiješno. Ribica sada počne usporavati te se nađu na dnu mora. Starac je očekivao svoj odgovor, a sve što je vidio bila je mala kućica od pijeska. No iznenada, ribica se pretvori u prekrasnu mladu sirenu. Starac je već gotovo ostao bez daha, a kad je vidio sirenu, skroz ga je ispustio i počeo se otimati. Sirena ga povuče sa sobom na površinu. Kad su izronili, ribar je počeo vikati, no sirena ga smiri. Kaže mu: *Možda se nisi ovomu nadao, ali... Ja sam Mrti. Dok sam bila sasvim mala, zla je hobotnica vladala svim morima. Nije me osobito voljela pa je odlučila dati mi nešto što nikada nisam voljela. Luksuz. Poslala me ovdje, na površinu u veliku kuću kako bih bila povrijeđena. Od silne tuge, izgubila sam rep, a na mom su se licu stvarali podočnjaci, bore... Nesreća me učinila starijom. Svakog sam jutro zaranjala u vodu kako bih radila na svom malom i skromnom domu, kako bih bila sigurna da hobotnica više ne vlada morem i kako bih pobjegla od zlobe, sjaja. Znam koliko vama gore znači taj novac. No ako imalo vjerujete u Boga, to ne može biti ono pravo. Ovdje dolje ja sam sretna, pa makar i u kućici od pijeska, osjećam se sigurnijom. Zato starče, legenda o Mrti naša je tajna i sve što sjaji izvana, odbaci.* Sirena poljubi starca u obraz i zaroni u dubine. Ribar pak bez riječi, uđe u svoju lađu i stade razmišljati. Ogrne se mrežom da se ne prehladi te zaplovi u dugu, mračnu noć.

Lovro Rimac

Čuj!

Ne očekujem život
u stihu i prozi
i ne trebam život
na visokoj nozi.

Ljubi bližnjega svoga
kao samoga sebe
i nećeš nosit teret taj,
bit ćeš pun ljubavi znaj.

Ljepota se skriva u svima nama!
Ne dopusti da je u tvom srcu vječna tama!
Skromno živi, vrijedan budi
i imaj kraj sebe puno dobrih ljudi!

Borna Ivošević

Skromna pjesma

Skroman je vrabac
u sivom odjelu,
skroman je konj
u štali na selu.

Skromna je vlat
što zove se trava,
skroman je miš
u rupi dok spava.

Skroman je cvijetak
što glavicu povi,
skroman je brodić
rijekom dok plovi.

Skroman je smiješak,
koji Hrvoje skriva,
dok kraj njega veselo
prolazi Iva.

Dora Šimunec